

Klein en klein niet pijnlijk van het vooruitgang

te verspreiden voor het meest succesvolle

in de stad

in de stad

in de stad

in de stad

in de stad

in de stad

in de stad

HIDESHI YOKOYAMA
BASEBALL

HIDESHI YOKOYAMA
BASEBALL

Stadsgracht' schrikt van bouwplannen centrum

'Nieuwbouw centrum te hoog'

Wageningen maakt plannen voor nieuwbouw in het centrum. Stadsgracht Wageningen vreest de massaliteit van de plannen.

Arnold Winkel
Wageningen

Rienk Kuiper, voorzitter van het Platform Stadsgracht Wageningen, heeft gemiddeld gevoelens bij de plannen voor nieuwbouw op Duivendaal, bij het Hof van Wageningen en aan de Stationsstraat. We hebben helemaal niets tegen nieuwe ontwikkelingen in het centrum", zegt Kuiper. "Het zijn gouden plekken in de stad om iets nieuws mee te doen. Daarnaast is het goed voor de publieke ruimte en komt in de plannen ook het uitgraven van de Stadsgracht voor".
Toch is er ook een andere kant.

Als je ruimte wilt, moet je wel de hoogte in
—Han ter Maat, wethouder

Maar Kuiper heeft dus ook twijfels. "Een tweede toren bij het Hof van Wageningen zou het bouwoppervlak daar meer dan verdubbelen, hoewel niet de sloop van De Banaan ook een volgende maand. In een eerste dwijnt. De toren bij de Stationsstraat is zo dominant dat de rest van de omgeving erbij verschrompelt".
Kuiper, die bij de presentatie van alle plannen aanwezig was, meent dat de impressies die daar

worden getoond geen juist beeld geven van de ruimtelijke impact op de omgeving. "Daarom werken we aan een in onze ogen objectievere verbeelding van een dergelijk bouwwerk. Binnenkort komen we met het resultaat".
Om de gevreesde massaliteit te voorkomen, stelt Kuiper voor dat de gemeenteraad alsnog stedenbouwkundige randvoorwaarden stelt aan de ontwikkeling van de drie gebieden. "Dat draagt ernaan bij dat vanaf het begin alle behangen in de planvorming worden meegenomen".
Gisteren presenteerde het college van burgemeester en wethouders de voorlopige plannen voor Duivendaal en Hof van Wageningen. Daarover beradt de gemeenteraad zich waarschijnlijk eind volgende maand. In een eerste reactie zegt wethouder Han ter Maat dat "het uit de lengte of breedte" moet komen. "Als je ruimte wilt creëren, moet je met de bebouwing wel de hoogte innemen. Daar moet je dus keuzes in maken".

De boodschap van een poeje honkbal

Een foto van honkballende-Canadese vrouwen op de Veluwe was het begin van de zoektocht van Josha Selsma naar het verhaal erachter. **► P2**

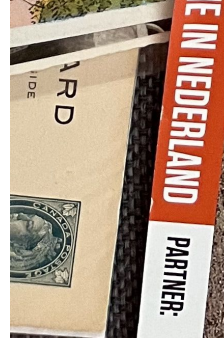
Bouw je eigen gitaar, leer het in Ede

Wie zelf een gitaar wil leren bouwen kan slechts op een paar plekken terecht. Ede is er daar een van. **► P5**

BASEBALLCENTRAL.COM

GAZINE IN NEDERLAND PARTNER:

JOSEWEHR

FOTO MONUMENTENDAGEN

Boodschap

Honkbal en historie komen samen op een intrigerende foto van sportende Canadezen in Ede.

Leon van Wijngaarden
Ede

Edenaar Josha Sietsma tikt op een zomerdag op zijn pc de zoekopdracht 'baseball', 'Ede' en 'second world war' in. Het Canadese nationale archief geeft één hit: een foto van honkballende Canadezen op de Veluwe. Het begin van een zoektocht.

Sietsma is niet de eerste de beste. De docent maatschappijleer op een Amersfoortse middelbare school is buitengewoon gebouwd door de Tweede Wereldoorlog, mede om wat die deed met zijn eigen familie. Zijn Canadese jeugd bracht hem naast liefde voor het honkbal gevoel voor de waarde van de historie van je woonplek. „In Canada is daar veel aandacht voor. Ik wil mijn kinderen graag iets meegeven van de historie van Ede.”

Het onderschrift luidt: 'Canadese militairen van het Regina Rifle Regiment spelen met de dames van het Eager Beaver-team honkbal op de Veluwe'. Sietsma begon zijn onderzoek met de fo-

“**Vertel een verhaal, maak het menselijk, zei hij. Dat is wat ik nu doe**

— Josha Sietsma, docent maatschappijleer

tograaf. „Charles Richer trok met de soldaten mee bij hun opmars in Europa, zo bleek.”

Als historicus kun je daar allerlei vragen bij stellen. „Na de oorlog kregen fotografen voorrang bij de repatriëring”, weet hij. „Een vraag is dus waarom Ritcher in augustus 1945 nog in

SCOREBOEK

■ **Honkbalclub Moorfielders heeft het 'fotoproject' van Josha Sietsma in de armen gesloten. „Het is een boeiend verhaal om door te vertellen”, zegt Johan Das namens de Edese vereniging. „We hebben een Airborne scoreboek laten drukken om zo de Edese geschiedenis via een potje honkbal door te vertellen.”**

Het boek is verkrijgbaar vanaf de Airborne landingen.

■ De club werd opgericht in 1980. Een directe link met de

foto is er dus niet. Das: „Maar er is wel een overeenkomst. Moorfielders had bij de oprichting een bepalende vrouw in de persoon van softbalster Yvonne Boode.”

van een potje

Ede was.” Hij benaderde al nazaten van de fotograaf en hoopt nog meer informatie te krijgen.

De datum is ook intrigerend, vervolgt hij. „Het was Koninginnedag, de eerste na de bevrijding.” Sietsma stapte naar het Platform Militaire Historie Ede en kwam zo meer te weten over die dag. „De Canadezen gaven die avond een jazzconcert in Ede-Centrum”, weet hij. „En ze speelden dus honkbal op de kazerne.”

Want dat was de locatie, zo werd ook dankzij het historisch platform duidelijk. „Ze huisden in de Johan Frisokazerne, waar nu het Akoesticum in zit. De wedstrijd was op het grasveld voor de kazerne.”

De Canadezen kwamen volgens Sietsma min of meer toevallig in Ede terecht. „Ze mochten na de capitulatie van de Duitsers naar huis, maar er waren niet genoeg schepen om alle manschappen te vervoeren. Daarom werden troepen tijdelijk in Nederland ondergebracht, waaronder drie regimenten in Ede.”

En de vrouwen dan, die we duidelijk op de foto zien? „Dat waren Eager Beavers, vermaaktroepen die naar Europa werden gestuurd om te zorgen dat de sfeer bij de wachtende troepen goed bleef.”

De Canadezen deden meer dan honkballen. Ze knapten onder meer het Openluchttheater op en bouwden ook het Mausoleum aan de Vossenakker.

Sietsma zou graag meer aandacht zien voor het stukje Canadese geschiedenis van Ede. „Ik vind dit iets om blij van te worden. Het geeft me een reden om trots te zijn op Ede.”

Een docent in de VS gaf hem ooit de raad om geschiedenis een gezicht te geven. „Vertel een verhaal, maak het menselijk, zei hij. Dat is wat ik nu doe.”

van een potje honkbal

Ede was." Hij benaderde al nazaten van de fotograaf en hoopt nog meer informatie te krijgen.

De datum is ook intrigerend, vervolgt hij. „Het was Koninginnedag, de eerste na de bevrijding." Sietsma stapte naar het Platform Militaire Historie Ede en kwam zo meer te weten over die dag. „De Canadezen gaven die avond een jazzconcert in Ede-Centrum", weet hij. „En ze speelden dus honkbal op de kazerne."

Want dat was de locatie, zo werd ook dankzij het historisch platform duidelijk. „Ze huisden in de Johan Frisokazerne, waar nu het Akoesticum in zit. De wedstrijd was op het grasveld voor de kazerne."

De Canadezen kwamen volgens Sietsma min of meer toevallig in Ede terecht. „Ze mochten na de capitulatie van de Duitsers naar huis, maar er waren niet genoeg schepen om alle manschappen te vervoeren. Daarom werden troepen tijdelijk in Nederland ondergebracht, waaronder drie regimenten in Ede."

En de vrouwen dan, die we duidelijk op de foto zien? „Dat waren Eager Beavers, vermaaktroepen die naar Europa werden gestuurd om te zorgen dat de sfeer bij de wachtende troepen goed bleef."

De Canadezen deden meer dan honkballen. Ze knapten onder meer het Openluchttheater op en bouwden ook het Mausoleum aan de Vossenakker.

Sietsma zou graag meer aandacht zien voor het stukje Canadese geschiedenis van Ede. „Ik vind dit iets om blij van te worden. Het geeft me een reden om trots te zijn op Ede."

Een docent in de VS gaf hem ooit de raad om geschiedenis een gezicht te geven. „Vertel een verhaal, maak het menselijk, zei hij. Dat is wat ik nu doe."

